

บทนำ

นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

“ช่วยฉันที่ซารอส ทำยังไงก็ได้ให้ฉันหายจากอาการรอกหักบ้าบอแบบนี้ซะที ฉันอุตส่าห์ทำงานมาหาแกถึงที่นี่เลยนะ”

เสียงยานคางเจือกลิ่นเครื่องของคนอกหักทำเอาคนที่จ้องมองทรวงอกอิมสะพรังที่ถูกปลดเปลื้องจากรวยเลื่อยยกทรงเงหน้าขึ้นสบตาคู่สวยอย่างใจคอไม่ดี

“แกเมามากแล้วนะไอ้แอ้”

ชายหนุ่มกระซิบเตือนเพื่อนที่บินมารักษาแผลใจไกลถึงนิวยอร์ก เขารู้ว่าเอริคเจ็บบีโดนแฟนบอกเลิกเพื่อไปคบคนใหม่ รู้ว่าชวนดื่มเหล้าทั้งที่คอไม่แข็งก็เพราะอยากลืม

แต่เขาไม่เคยคิดเลยว่าพอมาได้ที่ เอริคจะใจกล้าบ้าบิ่นถึงขั้นปลดเลื่อนนอนสายเดียวกับยกทรงลูกไม้ลงไปกองที่นั่นเอว!

“เมานี้แหละดี”

“แต่ฉันว่าไม่ดี”

“ดี! เพราะฉันตัดสินใจแล้วว่า จะยกความสาวไว้ให้แก ฉันขอร้องนะ ชารอส เอาความสาวไปจากฉันที ฉันไม่อยากเก็บมันไว้ให้ใครอีกแล้ว” คนเมาพรวดพราดเสียวสั่น พร้อมกับดิ่งทิ้งชุดนอนออกจากปลายเท้า จนเหลือเพียงกางเกงชั้นในตัวเดียว แล้วตอนนี้ผ้าชิ้นเดียวก็ถูกนิ้วเรียวยาวเกี่ยวออกจากสะโพกองงามจนเหลือเพียงแพรไหมปกคลุมส่วนลึกกลับเอาไว้อย่างน่าหวาดเสียว

เออรินกลอกตาไปมาในชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะกัดปากแน่นแล้วขยับขึ้นนั่งคร่อมทับตักแกร่งในท่าที่ทำเอาชารอสกลืนน้ำลายลงคอ เท่านั้นไม่พอยังแต่จะริมฝีปากลงไปบนปลายคางสักอย่างเงอะๆ ะๆ เท่าที่จำจากซีรีส์เรื่องโปรดมา

“แอ...”

เสียงพรวดพราดดังขึ้นในลำคอหนาแกร่ง ก่อนจะถูกแทรกขึ้นด้วยเสียงหวานลั่นสะท้านที่บอกถึงความโศกา

“ไอ้คนเฮงชวยมันโโทษว่าฉันหวังตัวเกินไปจนทำให้มันต้องแอบไปเอากับคนอื่น เอ! ต่อไปนี้ฉันก็จะเป็นคนใหม่ที่ไม่เก็บความสาวไว้ให้ผู้ชายหน้าไหนอีก”

“แล้วแกไม่กลัวหรือไม่ว่าจะกลายเป็นคนใจง่าย”

“ถ้าไม่ใช่แกที่คบกันมาตั้งแต่อายุสิบเอ็ดขวบ ฉันก็ไม่ใจง่ายแบบนี้หรอก หรือแกจะให้ฉันยกความสาวให้คนอื่น”

“ไม่ได้!”

“ถ้าไม่ได้ก็เริ่มเลยสิ”

คนเมาดึงมือเพื่อนลงมาวางแนบกึ่งกลางร่างร้อนผ่าว ทำให้ปลายนิ้วสากสัมผัสกับเนื้อนาง เนื้ออ่อนเต็นตุบๆ ด้วยรสสัมผัสแต่ละต้องครั้งแรกของผู้ชาย

“อา...”

“แต่แกกำลังไม่มีสติ”

“ถ้าแกไม่ทำ ฉันจะเริ่มก่อนเอง!”

พุดจวบ คนไม่ประสีประสารักตัดสินใจแนบริมฝีปากลงไปบนปาก ร้อนฉ่ำ บดเบียดแนบแน่นอยู่สักพักก็ตัดสินใจแทรกลิ้นเข้าไปสัมผัสสร รหวานกำซาบช่านของไวน์

ก็ให้มันรู้ไปว่าเพื่อนเธอจะทนเป็นพระอิฐพระปูนไปได้ถึงไหน! ทว่า สุดท้ายซารอส์ก็ยังไร้ปฏิริยาโต้กลับ

“จวบฉันมันช่วยมากหนักหรือไง” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นถามด้วยแววตา จ้อยสนิท เมื่อผ่านไปร่วมนาที ชายหนุ่มก็ไม่มีที่ท่าว่าจะสนองกลับเลย แถมยังวางมือทาบส่วนอ่อนไหวหนึ่งๆ โดยไม่คิดจะทำอะไรสักอย่าง

เป็นเธอเสียอีกที่หลับหูหลับตาเสียดสีร่างกายเข้าหาเขา โอบแขน รอบคอหนาให้สรีระแข็งแกร่งแนบไปกับเนื้อนวล

“ไหนแกเคยสัญญาว่าจะตามใจฉันทุกอย่างไง”

เธอว่าพลงแนบแก้มลงกับลำคอร้อนผ่าว หลับตาลงแล้วถอนหายใจ ยาวอย่างหมดพลัง

ทว่าเจียบงันกันไปพักใหญ่ก็รู้สึกได้ถึงฝ่ามืออุ่นๆ ที่เคลื่อนไปตาม แผ่นหลังนวล ส่วนมือหน้าอีกข้างก็เลื่อนขึ้นมาลูบไล้สะโพกอวบแล้ว บีบเคล้นอย่างเนิบเนิ่น

แอร์ฉนเงยหน้าขึ้นด้วยดวงตาไหวหวั่น สะท้านเยือกไปทั้งตัวเมื่อ ฝ่ามือใหญ่วางทาบลงมาบนก้อนเนื้ออวบอมชมพู สัมผัสเบาๆ ก่อนจะ นวดคลึงอย่างแช่มช้าในจังหวะเดียวกับที่ใช้ปลายนิ้วเกลี่ยปลายยอดจน หดเกร็ง

“แกแน่ใจนะ”

เขาถามพลงก้มลงจวบปลายยอดอีกข้างจนสะเทือนไปทั้งอก ก่อนจะ เงยหน้าขึ้นสบตาคู่หวานที่หลบลงอย่างอายๆ

“แน่ใจ”

“กลับลำกลางทางไม่ได้นะ”

“อ้อ”

แอรินพยักหน้าหงิกๆ ใจสั้นระรัว หน้าท้องหดเกร็ง เมื่อกอวบหยุ่น ถูกกลืนหายเข้าไปในอุ้งปากร้อน

“ชะ...ซารอส”

ปากเล็กเผยอครางกระเส่า เมื่อคนที่มีภาพลักษณ์หนึ่งขริมแบบ คุณหมอละเลงปลายลิ้นลงบนยอดถันหดเป็นตุ่มโต ลูบเลียเนียนๆ เน้นๆ แล้วเกี่ยวกระหวัดเข้าปาก แอรินงยหน้าครวญครางด้วยความวาบวาม ที่เล่นชานไปทั้งทรวงอก สั้นไปทั้งตัวเมื่อเห็นศิระะได้รูปแนบลงไปกับ ก้อนเนื้อกลมนุ่มอย่างตะกละตะกلام

“กรี๊ด!”

แม้คนใจกล้ากรี๊ดร้องจนตัวสั่น เมื่อมือหนาลูบคลำลงไปยังส่วน บอบบาง แยกแยะกลิบเนื้อร้อนฉ่ำจนขนอ่อนนในกายสาวลุกชูชูชัน ไม่เว้น แม้แต่ยอดถันกระจุ่มกระจิมที่หดตัวมากขึ้น

ทุกอย่างดูซาบซ่านอ่อนไหวจนแอรินตาพร่าไปหมด ความวาบวาม ก่อตัวขึ้นอย่างอึมอึมเมื่อเห็นซารอสสลัดเสื้อเซ็ดออกจากร่างกำยำ เข็มขัดหนังแบรนต์ดังถูกปลดออกเสียงดังกึกกัก ร่างอ่อนนุ่มถูกผลักไป นอนราบกับเตียง ก่อนที่ความซาบซ่านจะเลือนหายไปในพริบตาเมื่อ คนด้านบนแทรกกายผ่านเข้ามาในร่องผกาสีแดงฉ่ำจนขยายเหยียดรอบ ทิศทาง

“อ้อ!”

ความเจ็บร้าวราวกับร่างถูกฉีกเป็นสองท่อนทำเอาแอรินหวีดร้อง อย่างตระหนก ทั้งเจ็บจุก ทั้งอึดอัด จนต้องพยายามกระดกหนีเมื่อความ ร้อนแกร่งจมลึกลงมาในตัวเธอ

“อยู่เฉยๆ แอ้!” ซารอสกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ไบหน้า เครื่องขริมบิดเหยอย่างร้าวราน ยิ่งก้มลงไปเห็นการประสานเป็นหนึ่งเดียว ของร่างทั้งสอง ไบหน้าหล่อเหลาก็ยังมีเหงื่อผุดซึม

แอรินหอบหายใจสะท้าน หหมดแรงจะดิ้นรนซัดขึ้นเมื่อถูกตรึงไว้ด้วยร่างกายใหญ่โต ยิ่งเขารุกรานเข้ามาจนกล้ำเนื้อเกร็งสะท้านไปหมด ความอึดอัดถูกเน้นก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นจนต้องความมือสะเปะสะปะขึ้นไปอีกปากกว้างไว้ด้วยความกลัว

“ฉันทเจ็บ! อึดอัดมากด้วย ไม่เอาแล้วได้ไหม”

“ไม่ได้”

“ทำไมไม่ได้” ปากเล็กอ้าพะงาบๆ เสียงสั้น ดวงตาไหวหวั่นเหมือนถูกคลื่นซัดกระหน่ำอย่างรุนแรง แต่ยิ่งดิ้นรน สิ่งแปลกปลอมก็ยิ่งกลืนหายเข้าไปในตัวเธอมากขึ้น

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันไม่มีทางกลับลำเด็ดขาด!”

ซารอสขยับกายอย่างยากลำบาก ไบหน้าเกร็งเครียดยามปล่อยเสียงครางต่ำอย่างทรมาน ยิ่งความแข็งแกร่งถูกรัดแน่นด้วยความนุ่มลื่นร้อนฉ่ำ ประสิทธิภาพในการควบคุมตัวเองก็ยิ่งน้อยลง

ขณะที่แอรินยังคงส่ายหน้าไปมาด้วยความอึดอัด รู้สึกโกรธนิดๆ เมื่อเห็นอีกฝ่ายตรงกระเส่ออย่างพึงพอใจ มีหน้าซำยังสูดปากแรงๆ ยามขยับสะโพกเข้าออกอย่างเนิบนาบ

ทว่าการเคลื่อนไหวของเขากลับก่อเกิดความรู้สึกว้าวหวืออย่างประหลาด การเสียดสีแต่ละครั้งเปลี่ยนเป็นความเสียวซ่าที่แผ่กระจายไปทั่วร่างกาย ก่อนที่ความรู้สึกอึดอัดจะเลือนหายไปและกลายเป็นความกระสันในบางอย่างที่ทำเอาสมองชาวโพลน

“อีกนิด... ใกล้เคียงแล้วแฮ้”

ชายหนุ่มกระซิบบอกพลางซ้อนขาเร็วแล้วกดสะโพกลงในจังหวะที่ทำให้เอาคนไต้ร่างสั้นสะท้านและจิกเกร็งไปหมด

“ซารอส!”

แอรินร้องเรียกเพื่อนด้วยความทรมานปนเสียวซ่าที่อยากให้ไปให้ถึงที่ไหนสักแห่ง หลับตาตีมด้ารสชาติประหลาดล้ำที่รุกรานเข้ามาใน

ทุกจังหวัดจะโดน

เวลานั้นหญิงสาวแทบไม่รับรู้อะไรอีก ดวงตาปิดปรือ หูแทบจะไม่สดับรับฟังอะไรเลยนอกจากเสียงครวญครางอันน่าละอายของตัวเอง ก่อนที่เสียงแหบหัวสุดเซ็งซึ่งจะดังตามมาเมื่อร่างกายเฝงพุ่งขึ้นไปแตกสลายยังจุดสูงสุด หลังจากนั้นหญิงสาวก็แทบปะติดปะต่อเรื่องราวไม่ได้อีกเลย นอกจากความอุ่นร้อนที่แตกซ่านกระเซ็นเข้ามาอย่างมากมายในตัวเธอ

สองเดือนต่อมา

“อ้าว!”

เอริณวิ่งเข้าไปโง่งงคออาเจียนที่โถชักโครกในเรือนไม้สีขาวโบราณที่ปลูกอยู่ท่ามกลางแมกไม้ร่มรื่นด้วยสภาพหน้าซัดเหงื่อตก ก่อนจะพยายามกลั้นเสียงไอ้กอักไว้ไม่ให้ดังออกไป

แต่ถึงจะพยายามกลั้นเท่าไร เธอก็รู้ว่าคงไม่อาจปิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้ไปได้นาน แม้แต่กับคนที่มีส่วนร่วมในเรื่องนี้ก็ไม่รู้ว่าจะปิดบังไปได้นานแค่ไหน

ตืด...ตืด...

“แอ้”

เสียงเรียกขานดังขึ้นทันทีที่เอริณกดรับโทรศัพท์ พร้อมกับคำถามเดิมที่คนปลายสายเฝ้าถามมาตั้งแต่ผ่านไปสี่สัปดาห์

“ห้องใหม่”

หญิงสาวที่ยืนกรานปฏิเสธความรับผิดชอบของเพื่อนสนิทลูปหน้าตัวเองแล้วสุดท้ายใจเข้าเต็มปอด ก่อนจะพยายามฝืนตัวเองไม่ให้หวาดกลัวต่อการตัดสินใจ

“ไม่ห้อง” พุดเสร็จก็ส่งรูปภาพแห่งสีขาวที่มีแถบสีชมพูขึ้นขีดเดียวผ่านแอปพลิเคชันไลน์ไปให้คนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานใหญ่ พอเปิดภาพดูซารอสก็ถามกลับเสียงต่ำเหมือนไม่แน่ใจ

“แกแน่ใจนะ”

“จะ...ฉันแน่ใจ”

“แต่ถ้าฉันรู้ว่าหลังว่าแกปิดบัง แกคงรู้ใช่ไหมว่าเราจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป” ไม่ใช่แค่ไม่เหมือนเดิม แต่ซารอสแน่ใจว่าเขาจะไม่มีวันให้อภัยผู้หญิงที่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเขาได้ง่ายๆ

“ฉันรู้หรือก่อนว่ากำลังทำอะไรอยู่ แล้วเราจะกลับมาเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมได้หรือยัง” ปลายเสียงมีแววอดอ้ออันกึ่งขมขู่ ซึ่งมีหรือที่คนอย่างซารอสจะไม่เผยยิ้มอ่อนและถอนหายใจออกมาเบาๆ

ต่อให้เวลาจะหมุนเปลี่ยนไปตามกฎเกณฑ์ธรรมชาติ แต่มีสิ่งหนึ่งที่มันจะไม่มีการเปลี่ยนไป...และมันจะเป็นเช่นนั้นไปตลอด

“อ้อ เหมือนเดิม”

จับคู่

สี่ปีต่อมา

รถสปอร์ตสีดำคันหรูวิ่งฉิวผ่านรั้วบ้านที่ก่อด้วยอิฐบล็อกแน่นอนหนา สองข้างทางรายล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่ให้เงาร่มรื่น หลู่ก้าเขียวชอุ่มให้ความรู้สึก เหมือนกำลังอยู่ในรีสอร์ตมากกว่าที่จะเป็นบ้านพักส่วนตัว และไม่น่าเชื่อเลยว่าเรือนไทยโบราณซึ่งตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าสวนกล้วยไม้ขนาดใหญ่ จะอยู่ใจกลางกรุง

แต่มองด้วยตาเปล่าก็แทบจะประเมินราคาบ้านพร้อมที่ดินนับสิบล้านไปไม่หวาดไม่ไหว ไหนจะเรือนไม้สีขาวที่ยื่นออกไปในสระบัวของแอริน กับเรือนไทยประยุกต์หลังคาทรงปั้นหยาที่ตั้งอยู่สุดปลายถนนปูนเล็กๆ ที่สร้างไว้สำหรับเป็นเรือนรับรองนั้นอีก

เอ๊ยด!

“อ๊วย อะไรกันวะ นี่มันบ้านคนนะโว้ย ไม่ใช่สนามแข่งรถ!”

ทันทีที่เจ้าของรถสปอร์ตสายพันธุ์เยอรมันเหยียบเบรกจนเกิดเสียงห้ามล้อดังสนั่น ชายสูงวัยที่สวมเสื้อกั๊กเย็บเย็บและใส่กางเกงแพรสีน้ำเงิน

ก็เดินถือไม้เท้าออกมาจากสวนกล้วยไม้ทันที

“เอ็งจะมาให้มันเงียบๆ หนอยไม้ได้หรือโงะไอ้แอ้ มาที่ไร่แม่คัทลียาของข้าตกใจจนดอกร่วงทุกที มาให้ข้าเชกกบาลสักทีซี”

ปู่พฤกษ์ยืนโวยวายอยู่หน้ารถสปอร์ตสีดำที่เปิดประทุนมาอย่างเทด้วยเสียงโฆมโฆงเฉง ก่อนจะต้องยกมือทาบอกด้วยความตกใจ เมื่อหลานสาวคนเดียวของครอบครัวหัสเดชาเปิดประตูรถคันหรูแล้วก้าวลงมาด้วยชุดเปรี้ยวเซ็ดฟันที่ทำเอาคนเป็นปู่แทบหัวใจวายตาย

ยิ่งมองไล่ตั้งแต่ร่องเท้าสั้นสูงปรี๊ดขึ้นไปยังกางเกงยีนส์ยาวขาด หลุดลุ่ยแยะเห็นน้องขาเพรียวสวย และเสื้อกล้ามโชว์แอ่งสะตือที่เจาะร้อยด้วยพลอยสีน้ำเงิน ปู่พฤกษ์ก็ยิ่งหัวใจเต้นแรงจนหน้าดำหน้าแดงไปหมด

“ไอ้แอ้! บอกก็ครั้งแล้วว่าไม่ให้แต่งตัวโป๊แบบนี้ เอ็งอยากให้เป็นหัวใจวายหรือยังโงะ แต่งอะไรของเอ็ง หลุดๆ ลุ่ยๆ เหมือนไปโดนหมาไล่ฟัดมา!”

ปู่พฤกษ์ หรือที่คนในแวดวงข้าราชการรู้จักกันในนาม พลตำรวจเอก พฤกษ์ หัสเดชา อดีตนายตำรวจตงเงินที่สร้างผลงานดังระดับประเทศมาแล้วนับร้อยคดีด้วยความกล้าหาญ ยืนโวยวายใส่หลานสาวไม่หยุดหย่อน ทำให้คุณหญิงล้มเซ็งชะงักหน้าลางมาจากชานลอย

“โวยวายอะไรคะคุณ อ้าว! มาแล้วเหรอยายแอ้ ขึ้นมาข้างบนสิลูก ย่ากำลังทำครัวพอดี”

คนเป็นย่าตะโกนลงมาจากเสียงทุ้มนุ่มน่าฟังตามประสาผู้ดีเก่า ก่อนจะรีบเดินกลับเข้าไปดูปลานิลที่เพิ่งหย่อนลงในกระทะ กับหม้อต้มสายบัวที่สั่งให้คนสวนพายเรือไปเก็บมาให้ และไม่แปลกหรอกที่ย่าล้มเซ็งจะละมือจากการทำครัวกะทันหันไม่ได้ เมื่อหญิงชราชอบใช้เตาพื้นมากกว่าเตาแก๊ส เวลาทำครัวที่ก็ต้องคอยยืนกำกับอยู่หน้าเตาตลอดเวลา

“เดี๋ยวแอ้ขึ้นไปจะย่า ขอคุยกับปู่ก่อน” ร้อยตำรวจโทหญิงแอร์ฉนตะโกนเสียงเจื้อยแจ้วด้วยความคุ้นเคยกับวิถีชีวิตอันแสนจะติดดินของปู่กับย่า พร้อมกับถอดแว่นกันแดดแล้วเดินเข้าไปสวมกอดชายสูงวัยอย่าง

ประจบประแจง เธอรู้ว่าปู่ทำหน้าที่ตาซึ่งซิ่งไปอย่างนั้นเองแหละ แต่พอวันหยุดที่เรื่อก็ออกมาเย็นชะง้อชะงั่วเธอทุกที

เดิมทีแอรินก็โตมาที่บ้านหลังนี้ตั้งแต่ก่อนบินไปเรียนต่อ แต่พอเข้ารับราชการตำรวจและย้ายหน่วยงานไปกองปราบฯ เธอก็ตัดสินใจซื้อคอนโดมีเนียมอยู่ใกล้ที่ทำงาน อาทิตย์หนึ่งจะกลับบ้านสักสองวัน แต่ถ้าช่วงไหนมีวันหยุดยาวก็จะฝังตัวเองอยู่ในบ้านสวนแห่งนี้ไม่ไปไหน อยู่ก่อกวนจนปู่แทบจะเอือมระอา และรอบนี้เธอก็ได้วันหยุดยาวมาถึงหนึ่งอาทิตย์เต็ม หลังร่วมกับทีมปฏิบัติการพิเศษเข้าบุกทลายแก๊งค์ค้าไม้เถื่อนรายใหญ่แถบชายแดนจนเป็นข่าวครึกโครมไปทั่วประเทศได้สำเร็จ

“เอ็งไปหาอย่าเอ็งเถอะ ข้าจะไปดูกล้วยไม้ต่อ แล้วก็รีบไปเปลี่ยนชุดชะมันหุเรศลูกตาข้า”

มิวายที่ปู่จะถลึงตาใส่ แต่กลับปล่อยให้หลานสาวซุกซบอกร้างได้ตามชอบใจ แกรมยังยกมือขึ้นลูบผมยาวสลวยที่มัดเป็นหางม้ออย่างเอ็นดูจริงอยู่ที่คนสูงวัยไม่ชอบให้หลานสาวแต่งตัวล่อลือล่อตะเซ่ แต่อีกใจหนึ่งก็อดบลิ้มใจไม่ได้ที่มีหลานสาวหน้าตาสะสวยมาตั้งแต่เด็ก ปู่พฤกษ์แน่ใจว่าถ้าแอรินไม่เลือกเส้นทางของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ปานนี้อาจจะได้เป็นดาราดังไปแล้วก็ได้

“แหมปู่ ที่เวลาปู่ให้แเอ้พาไปดูพริตตี้มือเตอร์โชว์ ปู่ไม่เห็นว่าจะอะไรเลย แเอ้เห็นปู่จ้องเอวๆ พริตตี้แต่งตัวหลุดๆ ลู่ๆ กว่าแเอ้ตั้งเยอะ” แอรินขยับปากสีเบอร์กันดีเพียงฉอดๆ ทำเอาคนเป็นปู่เอ็ดตะโรกลับอย่างร้อนรน

“บ๊ะไอ้แเอ้! ก็มันเหมือนกันชะที่ไหนล่ะ นั้นมันพริตตี้ นี่มันเอ็ง แล้วพูดให้มันเบาๆ หน้อยสิวะ เดี่ยวแม่ส้มเซ็งก็มาแหกอกข้ากันพอดี”

เพราะมีรสนิยมชอบมองผู้หญิงสวยๆ งามๆ มาตั้งแต่รุ่นหนุ่ม ทำให้ปู่พฤกษ์แอบให้หลานสาวพาไปดูพริตตี้เป็นประจำ

แต่ต่อให้ดูเท่าไรก็ไม่เคยคิดนอกใจภรรยาบุญเลี้ยงที่ อย่างไรเสียคุณหญิงส้มเซ็งก็ยังเป็นแม่ยอดชมองอิมในใจเขาเสมอ

“เอาน่าปู้ ก็วัยรุ่นเขาใส่กันไง แอ้ก็ยังจัดว่าวัยรุ่นอยู่ ถึงจะวัยรุ่นตอนปลายก็ตามเถอะ”

“วัยรุ่นตอนปลาย?” ปู้พฤกษ์ทวนคำพูดหลานด้วยเสียงประหลาด
“ไอ้วัยรุ่นตอนปลายของเอ็งนี่มันเท่าไรวะ”

“ยี่สิบเจ็ด”

“ยี่สิบเจ็ด! นี่เอ็งยี่สิบเจ็ดแล้วหรือไอ้แอ้”

“โกลั้แต่ะยี่สิบแปดรอมร้อแล้วปู้”

“งั้นเอ็งก็เตรียมตัวแต่งงานได้แล้วสิวะ” คนเป็นปู้ไม่ได้สนใจเลยว่าหลานสาวจะตามอารมณณ์ไม่ถูก แต่กลับนึกย้อนไปถึงคำทำนายของแม่หมอบที่คุณหญิงส้มซังเคยเอาวันเดือนปีเกิดแเอริณไปตรวจดวงชะตา

“หลานสาวคุณหญิงจะได้แต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาตอนอายุยี่สิบเจ็ด
ย่างยี่สิบแปด มีลูกหลานเต็มบ้าน ถ้าเลยไปกว่านี้ดวงชะตาจะเข้าเกณฑ์
มรณะ”

มรณะ!

ปู้พฤกษ์เองก็เชื่อว่าจะมมายกับเรื่องแบบนี้ แต่ด้วยอาชีพที่ต้องพบเจอกับเรื่องลึกลับเป็นประจำ อย่างเช่นมีวิญญาณคนตายมาเข้าฝันญาติจนคลี่คลายคดีได้สำเร็จ ก็ทำให้ชายสูงวัยไม่เคยลบลบลู่เรื่องทำนองนี้ เชื่อไว้ก็ไม่เสียหาย แถมจะได้มั่นใจด้วยว่าจะคนดูแลหลานสาวในวันที่พวกเขา
ไม่อยู่

“จะแต่งได้ยังไงล่ะปู้ แอ้ยังโสดอยู่เลยนะ ไม่ใช่โสดธรรมดาด้วย”

“ก็หาสิวะ หาไม่ได้ก็เปิดรับสมัครทางออนไลน์เลยดีไหม ชี้คร้าน
ผู้ชายจะรีบเข้ามาต่อคิวยาวไปถึงสุขุมวิทโน่น” ชายชราพูดออกมาด้วยความ
เชื่อมั่น ใครบ้างจะไม่อยากแต่งงานกับผู้หญิงสวย รวย เก่ง

“ปู้ก็พูดเป็นเล่นไป ปู้อย่าลืมนึกว่าแอ้ไม่ได้เพอร์เฟกต์อะไรขนาดนั้น”
ปลายเสียงดูเผ๋วลงเล็กน้อย ก่อนที่เจ้าตัวจะกลับมายิ้มเป็นเส้นตามเดิม
“บางทีคนแบบแอ้ก็ไม่ได้ตอบใจหยังผู้ชายหรอกนะปู้”

“ต้องมีสักคนลึนๆ ข้าเชื่อว่าต้องมี แม่หมอมอเขาก็ยืนยันว่าเอ็งมีคู่แท้”
 ปู่พฤกษ์พูดพลางยกมือลูบปลายคางอย่างใช้ความคิด

“เชื่ออะไรกับหมอดู”

“บ๊ยะ! เชื่อไว้ก็ไม่เห็นจะเสียหาย”

“หือ...แบบนี้เขาเรียกว่าว่างมมายนะปู่ อีกร้อยอย่าง ถ้าไม่หล่อไม่โดน แอ้ก็
 ไม่เอาด้วยหรอกนะ อุตส่าห์ครองโสดมาจนถึงปุ่นนี้ ขอแบบ...สามมีแห่งชาติ
 ได้ปะ”

ชายสูงวัยมองดวงตาระยิบระยับด้วยความหมั่นไส้ป่นอยากเขก
 กะโหลก ก่อนจะเดินไปเดินมาเป็นวงกลม

“นี่ก็ออกแล้วไอ้แอ้! ข้ารู้แล้วว่าจะไปหาสามมีแห่งชาติให้เอ็งได้ที่ไหน”

“ที่ไหนล่ะปู่ ตลาดนัดเหรื่อ”

“ตลาดนัดบ้านเอ็งสิ!”

ปู่พฤกษ์ซึ่งตาใส่หลานสาวแล้วยิ้มกริ่ม ก่อนจะยกมือขึ้นกอดดอก
 แล้วทำหน้าที่หมอมอกภูมิใจ อย่างน้อย ผู้ชายที่เขาเล็งไว้ก็มีคุณสมบัติตรงตาม
 ที่แอรินต้องการ

“เอ็งได้เจอสามมีแห่งชาติแน่ไอ้แอ้”

โร
 ๑.....๑
 โรงพยาบาลเซบัสเซ่ นิวยอร์ก

“เอลิน่า จัดการเรื่องตัวเครื่องบินไปเมืองไทยให้ผมหรือยังครับ”

นายแพทย์ชาร์ลอส เซบัสเซ่ ถ้ามเสียงทุ้มนุ่มน่าฟังอย่างที่เคยทำมา
 ตลอด ทำเอาเลขาฯ สาวหน้าห้องที่อยากเขมือบคุณหมอมอหนุ่มรูปงามดีกรี
 เจ้าของโรงพยาบาลใจจะขาดถึงกับนั่งบิตไปบิตมา จากตอนแรกที่หัวหมุ่น
 กับแฟ้มเอกสารเป็นตั้งๆ ก็กลายมาเป็นทำคางด้วยใบหน้าละเมอ

“เรียบร้อยแล้วค่ะคุณหมอมอ”

ไม่แปลกที่พนักงาน หรือแม้แต่พยาบาลจะแอบปลื้มคุณหมอมอชาร์ลอส
 จนเก็บเอาไปฝันเป็นตุเป็นตะ เพราะนอกจากชายหนุ่มจะเป็นมหาเศรษฐี

ที่ได้รับมรดกจากย่าผู้ล่วงลับมานับแสนล้านแล้ว เขายังมีรูปร่างหน้าตา
ชวนละลายที่สามารถมัดใจสาวๆ ได้ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ ดวงตาสีเทาของ
เขามีทั้งแววอบอุ่นและแข็งกล้า เช่นเดียวกับเค้าโครงรูปหน้านิ่งเรียบที่ได้
รอยยิ้มบาดใจมาจุดประกายความมีชีวิตชีวาจนทำให้เกิดมิติที่แตกต่างกัน
ออกไป

“แล้ววันนี้ยังเหลือคนใช้อีกกี่เคส”

“ตอนลิปเอ็ดโม่งกับช่วงบ่ายมีนัดคุยเรื่องทำกิฟต์สองเคสคะ
หกโมงเย็นมีนัดผ่าคลอดหนึ่งราย ส่วนสามเคสที่คุณหมอดูแลอยู่ ดิฉัน
ส่งประวัติไปให้คุณหมอสเตฟานีดูแลต่อเรียบร้อยแล้วคะ”

“อืม ถ้าอย่างนั้นเตรียมเคสทำกิฟต์ไว้ให้ผมที่ห้องตรวจเลยนะ อีก
ยี่สิบนาทีผมจะเข้าไป” พุดจบก็กดวางโทรศัพท์ ก่อนจะก้มหน้าก้มตา
เคลียร์งานต่อไป นานๆ ครั้งจะเงยหน้าขึ้นมาขยับแว่นแล้วใช้นิ้วโป้งกับนิ้ว
กลางหมวดคลั่งข้างซมบัสก์ที

จริงอยู่ที่นายแพทย์ซารอสเป็นถึงผู้ถือหุ่ใหญ่ที่สุดของ ‘เซบัสเซิร์บ’
และเป็นเจ้าของโรงพยาบาลเอกชนที่ใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของนิวยอร์ก
แต่เขาก็ไม่เคยละเลยในวิชาชีพที่ร่ำเรียนมา ทุกวันนี้ชายหนุ่มยังคงดูแล
คนไข้เหมือนหมอสูตินรีเวชคนอื่น

เข้าเวรดึกได้เช่นเดียวกับหมอและพยาบาลทั่วไปโดยไม่กระทบเวลา
ส่วนตัว มีเวลาไปออกกำลังกาย ท่องเที่ยว หรือแม้แต่หาความสุขใส่ตัว
ตามประสาคนหนุ่ม แต่สิ่งหนึ่งที่เขาไม่เคยละเลยก็คือบินไปหาเพื่อนสนิท
ที่เมืองไทย

ครี๊ด...ครี๊ด...

‘ห่างแค่นี้ยังเอื้อมมือ แต่มันก็แสนไกล ยิ่งเธอเป็นเหมือนเพื่อนสนิท
ยิ่งไม่มีสิทธิ์จะบอกไป...’

ซารอสหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูด้วยรอยยิ้มมุมปาก เสียงเรียกเข้าที่ตั้ง
ขึ้นมาเป็นพิเศษจะเป็นใครไปไม่ได้เลย นอกจากร้อยตำรวจโทหญิงแอริณ

หัสเดชา เพื่อนสนิทที่คบกันมาเกินครึ่งชีวิต เธอเป็นคนตั้งเสียงเรียกเข้านี้
ขึ้นมาเอง โดยที่ตอนแรกเขาก็แปลความหมายไม่ออก แต่พอให้เพื่อน
คนไทยแปลความหมายให้ฟัง ความรู้สึกข้างกึ่งตีปีกพับๆ ก็พัดวูบเข้ามา
ทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายตั้งใจว่าประสาการเล่นเท่านั้น

มืออย่างที่ไหน เอาเรื่องแบบนี้มาล้อเล่น

“ว่าไงฮี้”

ซารอสกรอกเสียงลงไปอย่างอารมณ์ดีเป็นพิเศษ เพราะอีกสองวัน
เขาจะจะไปเซอร์ไพรส์แอรินถึงคอนโดฯ ตั้งใจว่าจะซนกระเป่าแอร์เมส
กับเสื้อผ้าคอลเล็กชั่นพิเศษที่อีกฝ่ายโทร.มาคร่ำครวญว่าอยากได้นักอยาก
ได้หนาเอาไปให้ด้วย

“ไอ้หมอ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว ฮือ...เปิดหน้าจอดี”

“เปิดทำไม”

“บอกให้เปิดก็เปิดสิ!”

ทันทีที่ซารอสเปิดวิดีโอคอลตามคำสั่ง แอรินก็โผล่หน้าเข้ามาด้วย
สภาพหัวหุกระเซอะกระเซิง มาสคาราเปรอะเปื้อนลงมาเป็นคราบ ลิปสติค
เลอะออกมานอกขอบปาก แก้มเนียนใสที่ปกติจะถูกฉาบเอาไว้ด้วยบลัชออน
สีพีชถูกทำลายลงอย่างย่อยยับด้วยคราบน้ำตา

“เกิดอะไรขึ้น”

“ฉัน...ฉัน...”

“ฉันอะไรก็พูดมาสิไอ้แอ้” ซารอสหนีวหน้าใสโทรศัพท์ พร้อมกับ
เอื้อมนิ้วแตะหน้าจอบางๆ คล้ายกำลังชบน้ำตาให้คนที่ร้องสะอึกสะอื้น

“ปุ่นัดผู้ชายมาดูตัวฉัน ฮี้...ฮือ...”

คนฟังได้ยีนก็ชะงักมือ ไม่พูดไม่จา นอกจากมองใบหน้าเกรอะกรัง
ด้วยแววตาเยียบเย็น

“แกไม่คิดจะพูดอะไรเลยหรือ”

“แกร้องให้ทำไม”

ชาวอศลามพลงเสมองไปทางอื่น เมื่อนึกได้ว่าถ้าแอรินเสียใจหรือ ผิดหวังเรื่องอะไรหลายๆ เธอจะแค่ซบหน้าลงกับเขานิ่งๆ ต่างกับตอนที่ตื่นตื่น มากๆ จะปล่อยโฮออกมา

“ก็คนมันตื่นตื่นนี่หว่า ฉันจะได้ออกเดทกับสามีแห่งชาติเลยนะ ก่าไร ชีวิตซัดๆ”

“แกเป็นไข้หรือเปล่า”

“ฉันไม่ได้เป็นไข้ ไม่ได้แพ้! แต่ฉันกำลังจะได้ออกเดทกับคนที่ปู่พามาดูตัว บอกเลยว่าคนนี้อเค่มาก”

“ปู่แน่ใจนะว่าผู้ชายที่ปู่นัดมาให้แอดูตัวเด็ดจริงๆ”

แอรินกวาดตาไปรอบร้านอาหารสไตล์โอเพ่นแอร์ที่ค่อนข้างร่มรื่น และคงไว้ซึ่งความเป็นธรรมชาติริมแม่น้ำเจ้าพระยา ไม่แปลกหรือที่ปู่พูกฤษ์ จะลากเธอมาไกลถึงที่นี่ เพราะนอกจากท่านจะเป็นอดีตมือปราบฝีมือฉกาจแล้ว ปู่ของเธอยังชอบเดินสายชิมอาหารไปทั่วกรุงเทพฯ และปริมณฑล ทุกวันนี้แม้จะย่างเข้าสู่วัยชรา แต่ก็ยังชอบพาภรรยาไปรับประทานอาหาร นอกบ้านเป็นประจำ

“เออสิวะ นอกจากจะเด็ดแล้ว ยังเซ็กซี่แอปไฟลรุนแรงด้วยนะโว้ย ไอ้แอดู” ปู่พูกฤษ์เอียงศีรษะที่มีผมสีดอกเลาไปหาหลานสาวที่วันนี้มาในชุดจัมปีสูทขาสั้นสีเหลืองอ่อน ส่งให้ร่างบางดูเด็กลงอีกหลายปี

อันที่จริงแอรินก็ได้อยากมานักหรือก เธอเองเลิกคิดเรื่องแต่งงานไปตั้งนานแล้ว ไม่มีทีไรไม่เห็นจะเป็นอะไร ทำงานที่รัก มีครอบครัวที่อบอุ่น ไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน แค่นี้ก็แฮปปี้แล้วสำหรับคนเมื่อติดอย่างเธอ

“ให้มันจริงเถอะปู่ ไม่ใช่ว่าเป็นผู้ชายสายเหลืองหรือกะ”

“อู๊วะ เอ็งเห็นข้าเป็นอะไร ข้าให้ไอ้พี่ที่มันสแกนมาให้เรียบร้อยแล้ว รับรองแมนทั้งแก่ง”

“นั่งลูกพี่ทอะนะพันธง” แอรินทำหน้านิ่งคือขมวด เริ่มตจิดนิตๆ

เมื่อปูพาดพิงไปถึงณัฏฐ์ หลานชายดาบสมพร เธอไม่ได้แปลใจหอรกที่ปูพูดถึงณัฏฐ์ซึ่งปัจจุบันทำงานเป็นผู้ช่วยสไตลิสต์ให้กับบริษัทผลิตละคร และยังพึ่งพาใบอนุญาตครอบครัวหัสเดชาอยู่ แต่เธอแปลกใจว่าณัฏฐ์ไปรู้จักมักจี่คนที่ปูนัดมาตุตัวได้อย่างไร

“ใช่ ไอ้พี่หมั้นยืนยันว่าแม่นร่อยเปอร์เซ็นต์ เอ็งก็รู้ว่าไอ้พี่หมั้นห่วงเอ็งอย่างกับอะไร ยิ่งไงมันก็ไม่ยอมมาให้เกย์มาหลอกฟันเอ็งหอรก”

“แล้วน้องลูกพี่หมั้นไปรู้จักผู้ชายคนนั้นได้อย่างไร ตกหลงเขาชื่ออะไรนะปู” แอริณเอ่ยถามทั้งที่ยังข้องใจไม่หาย ปกติเธอกับณัฏฐ์จะโทรคุยหรือไม่ก็ไลน์หากันแทบทุกวัน แต่ไม่เคยเห็นอีกฝ่ายปริปากเรื่องผู้ชายคนไหนเลย ถ้าณัฏฐ์รู้จักผู้ชายเพอร์เฟกต์แบบนั้นจริงก็น่าจะเก็บไว้กินเองเออ! ก็น่าจะมีอาร์มอยให้ฟังบ้างไม่ใช่หรือ

“นั่นไง พูดถึงก็มาพอดีเลย”

แอริณขมวดคิ้วใส่ปูแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปตามสายตาของปูที่มองไปยังบันไดเล็กๆ ซึ่งมีผู้ชายคนหนึ่งกำลังก้าวขึ้นมา เขา ‘เด็ด’ อย่างที่ปูบอกไว้ไม่มีผิด! ใบหน้าหล่อเหลาขาวสะอาดชนิดที่เรียกว่าออร่ากระจายสวมเสื้อผ้าขาวกับหลุดออกมาจากละครเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

“คุณภูติษ!”

คนที่เดินมาหยุดตรงหน้าเธอไม่ใช่แค่เหมือนพระเอกละคร แต่เขาคือภูติษ อิศระราชพฤกษ์ พระเอกสุดฮอตที่คร่ำหวอดในวงการบันเทิงมากกว่าสิบปี

“สวัสดีครับคุณท่าน สวัสดีครับคุณแอ้ ขอโทษที่ให้รอนะครับ”

หัวใจดวงน้อยเต้นกระหน่ำราวกับจะทะลุออกมานอกอก เมื่อพระเอกไทยคนเดียวที่เธอกรี๊ดกร๊าดพอๆ กับโอบป่าเกาหลีสระนมมือไหวปูอย่างนอนน้อมถ่อมตน ก่อนจะหันมาส่งยิ้มให้เธอ

“เชิญนั่งสิพี่ภูติษ คนนี้แหละที่ปูนัดมาให้รู้จักกับเอ็ง เป็นไง อึ้งไปเลยสิ”

แอริณส์ตาสูเปอร์สตาร์เมืองไทยที่เธอแอบปลื้มด้วยใจคอหวาดหวั่น ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมภูติขึงถึงครองตำแหน่งพระเอกมาอย่างยาวนาน ก็เขาทั้งหลายทั้งเท่ ทั้งมีดวงตาที่พร้อมจะละลายผู้หญิงทุกคนให้กลายเป็น ขี้ผึ้งลนไฟ

ไอ้ที่บอกว่าไม่คิดเรื่องแต่งงานมาตั้งนานแล้ว... เธอขอถอนคำพูด แล้วกันนะ

“ภูติขึงเป็นหลานชายลูกน้องปู่เอง รู้จักกันไว้ก็ไม่เสียหายนะ คนกันเอง ทั้งนั้น กินอะไรดีล่ะหลานชาย เดี่ยวมีอันนี้ปู่เลี้ยงเอง”

ปู่ฤกษ์เอ่ยเชิญชวนด้วยรอยยิ้มกริม เขากับภูติขึงเจอกันครั้งแรก เมื่อช่วงปีใหม่ ตอนที่พันตำรวจโทอนิรุต ลูกน้องเก่าพาหลานชายคนโปรด มาไหว้ทำความรู้จัก เลยได้มีโอกาสพูดคุยกัน พอได้คุยก็รู้สึกถูกใจใน ทักษะคติกับความจริงจังจนอยากพามาให้แอริณเจอตัวเป็นๆ ส่วนไอ้เรื่อง ดูตัวก็เป็นผลพลอยได้

“ขอบคุณครับคุณท่าน”

“ไม่ต้องมีพิธีต้องอะไรมากนักหรอก คนกันเองทั้งนั้น หนุ่มสาว น่าจะมีเรื่องคุยกันมากกว่าคนแก่อย่างปู่ คุยกันตามสบายเลยนะ”

หลังจากนั้นอีกหนึ่งชั่วโมง แอริณก็แทบจะกลืนเสียงกรีดเอาไว้ไม่ไหว เมื่อภูติขึงขอเบอร์แลกเปลี่ยนกับเธอก่อนแยกย้ายกันกลับบ้าน แล้วคืนนั้นเขาก็โทร. มานัดเธอไปดูหนังชนิดที่มีอบราบสาวแทบตั้งตัวไม่ทัน แล้วไม่ต้องเดาให้เสียเวลาเลยว่าแม่คนบ้าดาราคะเนื้อเต้นแค่ไหน เมื่อแอริณแทบจะ เล่นไปถอยชุดใหม่เพื่อใส่ไป ‘ออกเดท’ ในอีกสามวันข้างหน้ากันเลยทีเดียว!

ออกเดท

6ดตแรกของแอร์ธินในสามวันต่อมาแทนที่จะจบลงอย่างแฮปปี้หญิงสาวผู้คล้ายจะมีกรรมในเรื่องความรักกลับต้องมานั่งหน้าละห้อยคอตกอยู่ในคอนโดฯ ส่วนตัวแต่หัววัน เมื่อพระเอกหนุ่มโทร.มาแคนเซิลนัดอย่างสุภาพชนิดที่เธอก็โกรธไม่ลง

ทั้งที่ตัวหนักก็จองแล้ว ชุดก็เตรียมแล้ว รองเท้าส้นสูงพื้นแดงอย่าง Christian Louboutin ก็พร้อมยิ่งกว่าพร้อมเสียอีก สุดท้ายก็ต้องมานั่งกอดเข้าเจ้าจุกอยู่กลางเตียง และเธอจะไม่เซ็งแบบนี้เลย ถ้าไลน์ที่เคยคุยกับพระเอกหนุ่มแบบถี่ๆ ในช่วงสามวันที่ผ่านมามาจะไม่เจ็บเป็นเป้าสากยังไม่ทันเริ่มก็โดนทชชะแล้ว!

แต่คิดก็ถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง ก่อนจะซบหน้าลงกับเข่าด้วยความเซ็ง ทั้งที่หากว่ากันตามเนื้อผ้า เธอก็แทบไม่ได้รู้สึกอะไรกับพระเอกหนุ่มสุดฮ็อตเลย อย่างมากก็แค่รู้สึกว่าเขางานดี หุ่นแน่น เสียงนุ่มอย่างที่สาวๆ ก่อนประเทศเห็นพ้องกัน

ที่สำคัญ เขาช่างไกลเกินเอื้อมสำหรับเธอเหลือเกิน แค่นี้ได้คุยในระยะ

เกินครึ่งเมตร แซดไลน์ถี่ๆ แบบคนคุ้นเคย ก็เรียกว่าฟินจนตัวแตกแล้ว
แถมภูติขยังวางตัวดีดี ไม่ล่วงล้ำ ไม่ก้าวก่าย สุภาพเสีจนเธอแทบตัวลอย

เขาคือ ภูติข อิศระราชพฤกษ์ พระเอกเบอร์ต้นๆ ของวงการเซียวนะ!

“นี่สินะที่เรียกว่าออร่าซูปตาร์ ทำเอานางเอกมโนอย่างเราหมองไปเลย
เฮ้อ จบกัน จะถอนตัวถอนใจยังไงกันล่ะ” ยอมรับว่ามีหวังบ้าง ถ้าไม่ติด
ว่าภูติขเบรกเธอหัวทิ่มหัวตำด้วยการโทร.มายกเลิกนัดกะทันหันก่อนอะนะ

แถมพอส่องโซเชียลก็เห็นเขากำลังไลฟ์สดที่กองถ่าย ใต้ติดงานมัน
ก็พอเข้าใจได้อยู่หรอก แต่ไอ้คุยห้าวต่อต่อกระซิกกับนางเอกคู่ขวัญนี่ลือคือ
อะไร แค่คิดก็เซ็งเบ็ดแล้ว! สุดท้ายก็ต้องเลิกส่งไปเอง

“น้องอีฟน่ารักชะชานาดนั้น คุณภูตองแอบมีใจให้แงงๆ ไซ้สิ! เรามัน
แค่แฟนคลับนี่ จะเอาอะไรไปสู้เจ้าหญิงแห่งวงการบันเทิงได้”

พอค้อนลมค้อนแล้งเสร็จก็ทิ้งกายลงนอนแผ่หลาบนเตียงใหญ่
เสียดตัวโค้งรถกลขึ้นมาจากเห็นทางเก่งชั้นใน แต่ใครล่ะจะสน ปกติเธอ
ใส่แค่ชุดชั้นในเดินไปเดินมาในห้องนอนด้วยซ้ำ!

แอร์หนักหลับตาลงนิ่ง ปล่อยลมหายใจไปกับความเงียบบัง โดยไม่มี
โอกาสรู้เลยว่าระหว่างที่นอนเซ็งจับจิตอยู่นั้น ใครคนหนึ่งที่ได้รับสิทธิ์
เหนือคนอื่นกำลังเสียบคีย์การ์ดแล้วเปิดประตูเข้ามา

๖ชอบกำลังฝันไปไซ้ใหม่...

หรือไม่ว่าก็คงล่องลอยอยู่ที่ไหนสักแห่งในความเว้งว่างเปล่า แต่
ทำไมหนอ ทำไมเธอถึงสัมผัสได้ถึงเงาร่างจางๆ ของใครคนหนึ่งที่กำลังก้าว
ผ่านมานหอมกสีเทาตรงมายังเธอ

“ซารอส นั่นแกไซ้ใหม่”

เสียงนั้นแทบแหงอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นเสียงผู้หมวดสาวแห่งทีม
ปฏิบัติการพิเศษ ‘เมฆาพยับ’ แล้วเสียงทุ้มนุ่มคุ้นหูที่ตอบกลับมาก็ทำเอา
ใจขึ้นขึ้นเป็นกอง

“ถ้าไม่ใช่ฉันแล้วจะใครล่ะ”

“คิดแล้วว่าต้องเป็นแก คิดถึงแกจังไอ้หมอ” แอริณปล่อยความแข็ง ทั้งหลายทิ้งมวลงกับเสียงอ่อยๆ ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน เธอก็ยังเป็น แอริณคนเดิมที่ไม่มีดวงเรื่องผู้ชาย สมัยก่อนรักใครชอบใครก็โดนเทมา ตลอด มาตอนนี้ก็ยังโดนเทเหมือนเดิม

“ฉันก็คิดถึงแก”

“แกจะไม่เทฉันเหมือนคุณญาติไซ้ใหม่”

“เออ ว่าแต่พระเอกนั้นเขามีทำที่จีบแกแล้วหรือ”

ชายหนุ่มพูดราวกับเตือนสติ แล้วก็พูดอย่างกับมั่นใจเห็นอะไรมา ทั้งที่ เธอจำได้รางๆ ว่ายังไม่ได้เล่าความล้มเหลวจากการโดนแคนเซลให้มันฟังเลย

“เนสิ” แอริณยังหุ้หูไม่ยอมหยุด พร้อมกับเพ่งมองไปทางร่างสูงใหญ่ ที่คืบใกล้เข้ามา

“แน่ใจ?” คนที่รู้ไส้รู้ฟุงผู้หญิงตรงหน้าถามอย่างรู้ทันทุกอย่าง ก็แม่คนช่างเพื่อตรงหน้าไม่ใช่แค่คลังแพชั่นอย่างเดียว แต่ยังเป็นดั่งตารวจจนถึงขั้นเก็บเอาไปฝันเป็นตุเป็นตะ

“นี่แกหาว่าฉันเพื่อหรือไง”

“เออเนสิ เอาเวลาเพื่อหาสามีโนมาก็กับฉันไม่ดีกว่าหรือจะเมียจำ”

“ไอ้หมอ!” คนหลับตาพริ้มตวาดเว็ดจนตัวกระเพื่อม ก่อนจะลืมนตา โพล่งขึ้นมาแล้วตัดพ้อคนที่ก้มหน้าลงมาชิดแก้มเนียน ไม่คิดจะแยกแยะเลยว่าคุณที่เห็นคือความจริง หรือความฝันที่เพิ่งผ่านพ้นไป

“ไอ้ปากสามหา แกกล้าดำฉันหรือ ต่อไปนี้ฉันจะไม่เล่าอะไรให้แก ฟังอีกแล้ว ไอ้ผิวทรยศ!”

ไอ้-ผิว-ทรยศ!

สามคำง่ายๆ เกิดขึ้นพร้อมลัมผัสอุ่นร้อนที่เบียดใกล้ เท่านั้นไม่พอ ดวงตาทรงเสน่ห์ยังจ้องลึกลงไปในตัวดวงตากลมโตจนใจสาวลั่นสะเทือน

“ฉันเปล่าทรยศแกลนะ ไม่เคยคิดทำแบบนี้สักนิด”

เขาวางทั้งที่ยังไม่ยอมดึงหน้าออก เจตนาให้ลมหายใจอุ่นๆ รินรดไปบนแก้มเนียน ความใกล้ชิดโดยไม่ตั้งตัวทำเอาคนนอนลิ้มตาโพลงเริ่มใจคอไม่ปกติ จะขยับปากพูดแรงๆ ก็กลัวจะเตะสัมผัสแก้มสากที่โกนหนวด โคนเครามาจนเกลี้ยงเกลา

“ก็แกว่าฉัน...ถอยไปก่อนสิ จะเบียดหน้าลงมาทำไมเนี่ย”

แอร์ริชขยับปากพูดด้วยสภาพหายใจติดขัด ยิ่งคนมาเยื่อนเบียดหน้าใกล้เข้ามา ความร้อนประหลาดก็ยิ่งพุ่งลามไปทั่วร่าง

“ก็เพื่อแกจะเปลี่ยนใจ อยากลองคบฉันดูบ้าง ม้าไทยอาจจะไม่เข้าใจเท่าม้าเทศอย่างฉันก็ได้นะ”

“ไ้อ้บ้ากาม ไ้อ้หมอบ้า!”

ซารอสสบตาหวานพร้อมกับเบียดหน้าลงไปใกล้อีก ทำให้คนโวยวายหุบปากแทบไม่ทัน และเวลานั้นเองที่คนใต้ร่างไม่อาจสบตาจ๋าหวานต่อไปได้ ปากที่อ้าพะงาบๆ ก็ไม่อาจขยับพูดแรงๆ ได้เช่นกัน เสียงหวานที่เปล่งออกมาจึงไม่ต่างจากกระซิบเสียงต่ำ

“ถ้ายังไม่เลิกเล่น ฉันจะเด็ดหัวแกทิ้ง เอาน้ำสาตไล่ แล้วก็รีบรถพอร์ชแกไว้ใช้ห้าสิบปี จะลองไหม”

คนถูกข่มขู่ชะงักไปวินาทีหนึ่ง ก่อนที่วินาทีต่อมาจะแก้มิ่งทำปากยื่นเร็วๆ จนความจ๋าร้อนเตะลงบนปากนุ่มเนียน

“เลิกเล่นก็ได้”

คนมาเยื่อนขยับกายลงนั่ง พร้อมกับมองหน้าเพื่อนสาวคนเดียวในชีวิตด้วยดวงตาเป็นประกาย ก่อนจะร้องโอดครวญออกมาเบาๆ เมื่อถูกคนที่ลู่ก้นงัดหูเต็มแรง

“นี่แน่ะ! ถ้าฉันไม่เห็นแกที่เคยสัญญาต่อหน้าหลุมฝังศพย่าแก ฉันเลิกคบไ้อ้แรดเจียบอย่างแกไปนานแล้ว แล้วนี่ฉันยังไม่ได้แฉแกเรื่องที่แกหาว่าฉันเพื่อจ้อเลยนะ!”

“ฉันเปล่า ฉันยังไม่ได้พูดอย่างนั้นเลยนะ”

“ทำไมจะไม่พูด!”

ชาวออสเตรียหน้าเข้าไปใกล้แล้วจ้องลึกลงไปในดวงตากลมโตที่จ้องตอบ หากหลายปีที่ผ่านมาเป็นเหมือนสายน้ำที่ไหลผ่าน สายน้ำก็คงพัดเอาอะไรบางอย่างซึ่มซาบเข้าสู่หัวใจเขาจนลึมไม่ลง

ถึงก่อนหน้านั้น หรือระหว่างทางจะพบเจอผู้หญิงมาบ้าง แต่เขาไม่เคยลึมว่าหัวใจเขาเป็นของใคร

“อะ งั้นจับ”

ชายหนุ่มว่าพลางทำหน้าที่เคร่ง ก่อนจะยื่นหน้าเข้าไปใกล้จนปลายจมูก โด่งเป็นสันอยู่ห่างจากไบหน้าหวานไม่ถึงลิปเซนธ์ ซ้อนมือเล็กวางประกบ แก้มสากเอาไว้ทั้งสองข้าง ยิ้มนิดๆ เมื่อมือเล็กเริ่มขยับลงมาตามแนวกราม

“ฉันคนนี่เคยกล้าด่าแกแบบนี้ไหม”

“ไม่เคย”

“เคยพูดให้แกต้องเจ็บช้ำหรือไม่ตามใจแกสักครั้งไหม”

“ไม่”

“แสดงว่าก่อนที่แกจะลูมมาดำฉันว่าเป็นไอ้ตัวทรยศ แกฝันไป”

เท่านั้นเอง... ความจ้วงเจียซึ่หูซึ่ตาทั้งหมดก็มลายหายเป็นปผลิตทิ้ง เหลือเพียงความซาบซ่านที่เล่นปราดจากปลายนิ้วซึ่ขึ้นมาที่ทรวงอกจนต้อง รับผิดชอบมือกลับมา แล้วตอนนี้เองที่รู้สึกได้ถึงช่วงล่างอันเบาหวิว โปร่งเย็น พอเงยหน้าซึ่ขึ้นมาก็เห็นดวงตากวนๆ หอดมองไปที่ห้องขานวล

“กลัวห้องหายใจไม่สะดวกหรือ” เขาแบะปากและปรายตามอง ‘กางเกงซึ่ใน’ สีเนื้ออย่างไม่นึกสงสารเจ้าของ แกรมยังจับตรึงหัวเข่ามนไว้ แล้วหวดเน้นแผ่วเบา

“อวบซึ่ปะเนี่ย”

“ทะเล้ง! ฉันไปใส่กางเกงแล้ว ซึ่หนึ่งให้แกเตะโลม มีหวังฉันได้ สับนอแกทิ้งแน่!” ว่าจบก็กระโดดพรวดลงไปยืนข้างเตียงแล้ววิ่งผลุบหาย

ไปทางตู้เสื้อผ้าบิลต์อิน

“ปิดกันหน่อยก็ดีนะ แก้มกันแกโพล่แล้ว ฮุบ!”

คุณหมอมุ่มเอ๋อแฮงไม่ทันขาดปาก ผ้าขนหนูผืนใหญ่ก็ลอละลิว
มากระแทกใบหน้าอย่างแรง พร้อมกับที่เจ้าของฝีมือช่างอันแม่นยำร่างกาย
เข้าไปหลบหลังกระจกฝ้าอย่างรวดเร็ว

ดวงตาพราระยับมองตามร่างเล็กที่เดินหายเข้าไปหลังกระจกฝ้า
บานใหญ่ที่เขาเคยเข้าไปอาบน้ำแต่งตัวบ่อยๆ ทั้งที่ห้องนอนเขาก็มีเครื่อง
อำนวยความสะดวกครบครัน แต่ไม่รู้ทำไม พอมาค้างคืนที่คอนโดมิเนียม
หรูหราไม่ต่ำกว่าสิบล้านนี้ที่ไร แอริณก็มักจะใช้อำนาจของความเป็นเจ้าบ้าน
สั่งให้เขามาอนคูดด้วยจนผล็อยหลับไปด้วยกัน ทั้งที่ปากก็ด่าสารพัดหา
ว่าเขาลามกบ้างละ แรดเงียบบ้างละ แต่ก็ปล่อยให้เข้าไปใกล้ได้ตามสบาย

ส่วนวันนี้เขาก็คงไม่จำเป็นต้องนอนบนโซฟาตัวนั้นตามเคย...

ว่าแล้วก็ปรายตาไปยังโซฟาตัวยาวที่ไม่ได้เฉียดใกล้กับคำว่าคับแคบ
แถมยังนอนสบายราวกับเจ้าของห้องจงใจให้มันเป็นเตียงอีกหลังที่วางอยู่
ใกล้กับเตียงนอน พอมองไปยังกระจกฝ้าที่กั้นระหว่างห้องน้ำกับตู้เสื้อผ้า
บิลต์อินก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ เมื่อเจ้าของห้องขยับตัวไปมาจนโพล่ออกมา
ครึ่งท่อน ขาข้างหนึ่งกำลังสอดเข้าไปในกางเกง ส่วนอีกข้างก็อวดขาเรียวยาว
ที่บรรจบกับสะโพกองงาม

“ไอ้หมอ! แอบดูฉันอีกแล้วนะ นี่ถ้าฉันมีลูก ฉันรับรองเลยว่าจะ
ไม่ฝากครรภ์กับแกเด็ดขาด ไอ้หมอเหิน!”

โพล่หน้าออกมาด่าจบก็รีบยัดขาเรียวย่ออีกข้างเข้าไปในกางเกงให้เสร็จๆ
ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตา ทั้งให้คนถูกด่าสายหน้า
แล้วยิ้มจนตาเป็นสระอิ

“ไปดูหนังกันไหม ไหนๆ แกก็จองตั๋วไว้แล้ว”

ซารอสเสนอเป็นคนแรก หลังจากพากันออกมานั่งดูซีรีส์เกาหลีที่ 'สาวมัน' โปรดปราน และมันก็เป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่ขัดแย้งกับหน้าที่การงานอันแสนห้าวหาญเสียเหลือเกิน ไม่นับรวมการเสพติดเพ็ชร์ชั้นชั้นรุนแรง ที่น่าจะซึมเข้ากระแสเลือดไปแล้ว

ทุกวันนี้ถ้าไม่ได้ไปทำงาน ไม่ได้กลับไปนอนบ้านสวน แอริณก็จะไปโผล่แถวๆ ห้องเสื้อระดับไฮเอนด์ หรือไม่กี่ร้านทำผมทำเล็บกลางห้างสรรพสินค้าชื่อดัง ห้องแต่งตัวที่สั่งให้ช่างเข้ามาขยายตู้บิลต์อินเพิ่มก็แทบไม่พอใส่เสื้อผ้าที่ล้นออกมาอยู่บนราวเสริมด้านนอก กระเป๋าแอร์เมสที่ได้มาจากการ 'ปล้น' เพื่อนรักซะส่วนใหญ่ก็อัดเต็มตู้กระจก และมีไม่กี่ใบเท่านั้นที่ถูกต้องออกมาใช้

หนึ่งในกระเป๋าใบเก่งที่แอริณเลือกเอาออกมาใช้ประจำก็คือ เป้หนังสีดำใบเดียวในโลกที่ซารอสสั่งทำขึ้นเป็นพิเศษเพื่อมอบให้เธอในวันครบรอบวันเกิดปีที่สี่สิบ

“แกอยากไปไหนล่ะ” หญิงสาวปรายตามองคนที่นั่งฟังโอเพดเจียบๆ ปลายจมูกโด่งจัดตัดกับผิวขาว ผมตัดสั้นสีน้ำตาลทองปัดเสยอวดแนวกราม บิกบีบ ลันกรามีหนวดผุดขึ้นเป็นตอหน่อยๆ

“ฉันตามใจแก”

“จ้ะไป”

ซารอสชำเลืองมองใบหน้าหวานที่เอียงซบลงมาบนต้นแขนใหญ่ พร้อมกับอ้าปากรับขนมฝิงที่แอริณป้อนเข้าปากเขาสลับกับปากตัวเอง

“ดูหนังเสร็จแล้วไปไหนต่อ” ชายหนุ่มถามเสียงต่ำขณะอ้าปากรับขนมฝิงอีกอัน

“ดินเนอร์บนดาดฟ้าโรงแรมไหม”

คำตอบง่ายๆ ทำเอาคนไม่คาดหวังคำตอบเจียบบังไปครู่หนึ่ง ก่อนจะทักหน้าจอกที่อัดแน่นไปด้วยผลวิจัยอย่างไม่เป็นทางการของทีมปฏิบัติการในห้องแล็บโรงพยาบาล

“อยากไปดินเนอร์หรือไง”

“อ้อ ออยากเมา” คนดูซีรีส์เรื่องใหม่ล่าสุดยังคงจ้องมองทีวีตาไม่กะพริบ
ช้ดกับน้ำเสียงที่ดูแผ่วๆ พิกล และมันก็ทำให้คนสนใจไอแพดปรายตามอง
“เฮิร์ต?”

“เสียเซลฟี่นิดหน่อย เบื่อการโตนเท แต่ก็นั่นแหละ ขนาดแกยังเคย
เทจันเลย ใช่มะ”

“ฉันไม่เคยเทแก”

“...”

“สรุปไปดูหนัง กินเหล้า กลับบ้านนอนใช่ไหม” พอเห็นร่างเล็ก
เกร็งตัวขึ้นมาด้วยอารมณ์บางอย่าง ซารอสก็เป็นฝ่ายเอียงหน้าลงมา “หรือ
แกว่าไง”

“ไปทำผมก่อน”

ผู้หมวดสาวตอบหลังจากเงยบังน้ไปพักใหญ่ ก่อนจะเหม้มปากแล้ว
ปล่อยออกมา

“ว่าจะไปทำทรีตเมนต์ชะหน้าหน่อย แกรอไหวไหม”

“แล้วฉันเคยรอไม่ไหวหรือไง ไปอาบน้ำสิ เดี่ยวฉันนอนรอ”

พอมองเวลาที่ใกล้จะห้าโมงเย็นเต็มแก่ คนที่คุ้นเคยกับการเตรียมตัว
เนิ่นๆ ก็ออกปากไล่เพื่อนสาวที่ยังนั่งเอียงซบไหล่กว้างให้ไปอาบน้ำแต่งตัว

“ซารอส”

“หือ”

“ไปถูหลังให้หน่อยดิ ชี้โคลบานเลย วันนี้ต้องใส่เสื้อโชว์ไหล่ด้วยอะ”
แอรินว่าพอลางฝั่งหน้าลงกับต้นแขนใหญ่ พอเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นแววตานิ่งๆ
ไม่บอกอารมณ์

“เหนื่อยละสิ เออ งั้นฉันถูเองก็ได้”

พูดจบก็ถูกพรวดจนโซฟาหนังติดตัวขึ้นเสียงดังสวบ และก็แทบ
เป็นจิ้งหหวะเดียวกับที่ร่างสูงใหญ่ลูกลงตามไปคว่ำข้อพับแขนไว้แทบจะทันที

“จะรีบลูกหนีทำไม”

“ใครลูกหนี” คนที่เดินนำหน้าไปก่อนชำเลืองมองร่างใหญ่ที่ก้าวตาม
มาประกบ

“ก็แกเงิ สาบานใหม่ว่าไม่ได้ลูกหนี”

“เรื่องอะไรจะสาบาน ตกลงจะถูขี้ไคลให้ไหม ถ้าไม่ถูกก็ไม่ใช่ไร จัน
เข้าใจ” ว่าเสร็จก็ปลดมือใหญ่แล้วเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวมาพันรอบอก จากนั้น
ก็จัดแจงถอดเสื้อยืดดอกท่ามกลางสายตากิ่งบั้งกึ่งอ่อนใจของคนที่เดินดุ่มๆ
เข้าไปผสมน้ำอุ่นรอ

“ตามมาแล้วกัน ซ้าอดไม่รู้ด้วย แต่งสวยที่เราลำบากฉันทุกที”

หวงเพื่อน

“เธอเป็นแฟนฉันแล้ว รู้ตัวบ้างไหม แล้วเมื่อไรหนอ...อึ๊บ”

เสียงหวานแหลมหยุดลงกะทันหัน เมื่อคนที่พาเธอมานั่งดื่มไวน์
เกล้าเสียงเพลงบนดาดฟ้าโรงแรมชื่อดังยื่นมือมาปิดปากนุ่มไว้ พร้อมกับ
เอียงหน้าเข้ามากระซิบเตือน

“เบาๆ”

ซารอสย้ายมานั่งฟังเดียวกับแม่คนอยากเมาที่ยกเหล้าขึ้นจิบ พลัง
พาดแขนกับพนักโซฟาคล้ายกำลังโอบคนที่อยู่เ็นชุดเดรสเปิดไหล่สีดำ

“ก็คนมันอารมณ์ดีนี่หว่า” แอริณบอกร่วมกับทั้งสี่ระลงบน
แขนใหญ่ที่คล้ายจะเกร็งกล้ำมรอทอย่างรู้งาน แก้มเนียนซบสีระเรือ
ปากกระจับยื่นออกเล็กน้อยทั้งที่ไวน์ยังพร่องไปไม่ถึงครึ่งขวด

“ไวน์ถูกปาก?”

“โน!”

“หนังสนุก?”

“โน!”

“เด็กเสิร์ฟหล่ะ?”

“ผิดหมด!” แชนเรียวยกขึ้นทำท่ากากบาท สายหัวไปมากับท่อนแขน
แข็งแรง “คุณภุคดิษโทร.หาฉันเมื่อกี้”

คำตอบนั้นทำเอาดวงตาเข้มกระตุก แวบหนึ่งเหมือนจะกระด้างขึ้น
เล็กน้อยก่อนจะกลับมาเรียบเฉยอย่างรวดเร็ว

“แล้ว?”

“เขาบอกว่ากำลังขับรถกลับกรุงเทพฯ”

“เธอ” ชายหนุ่มครางรับเสียงต่ำ กระดกเหล้าเข้าปากอย่างไม่สะทก
สะท้านกับความเมา และน่าแปลกที่นายแพทย์ซารอส เซบัสเซ่ ที่ใครๆ ต่าง
เข้าใจว่าเป็นผู้ชายลึกลับเนี้ยบจะสามารถเทเหล้าเข้าปากได้ที่ละเป็นขวดๆ
โดยไม่แสดงอาการชวนเซ่สักนิดเดียว

อย่างมากก็เห็นแค่รอยแดงจางๆ บนโหนกแก้ม แล้วเสื้อผ้าที่
คุณหมอมหุ้มใส่มาดินเนอร์คืนนี้ก็ได้เฉียดใกล้กับเสื้อผ้าสุดเนี้ยบที่ใส่
ทุกวันเลย เมื่อมันเป็นแค่เสื้อเชิ้ตสีด้าปลดกระดุมลงมากลางอก ทับชายด้วย
กางเกงยีนส์สีเข้มกับรองเท้าผ้าใบเซอร์ๆ

แต่ถึงอย่างนั้นออราความร่ำรวยก็รายล้อมรอบตัวจนคนทั้งดาดฟ้า
เทียบไม่ติด

“พຽ່งนี้เขาขอแก้ตัวพาคันไปกินข้าว” แอริณพึมพำอยู่ในอ้อมแขนใหญ่
ขณะยื่นแก้วไวน์ไปชนกับแก้วเหล้าของซารอสที่เธอไม่มีโอกาสรู้เลยว่าเขา
ซัดไปก่อนขวดแล้ว

“แกก็เลยรีบตกลง?”

“ก็เออดี โอกาสมาแล้วจะรออะไร” เธอยิ้มกริ่มกริ่ม ไม่สนใจว่าคนนั้น
ข้างๆ จะทำหน้าที่แบบใด ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองปลายคางเขียวครีมี “ไป
ด้วยกันนะไอ้หมอ ฉันอยากให้แกไปเจอคุณภุคดิษ แกจะได้ช่วยฉันสแกน
อีกแรงไง”

เขาก็มองคนที่ทำตาเว้าวอนอย่างที่ชอบทำมาตลอด แถมยังทำปาก

ยื่นอย่างนำมันเขี้ยว “นะพัวนะ ไปด้วยกันนะ”

ใบหน้าคมหนึ่งงันไปชั่วขณะ ก่อนจะเสมองไปยังยอดตึกที่แย่งกัน
ผุดขึ้นจนแน่นเมืองไปหมด

“ไม่ไป ชี้เกียจ”

“รับรองไม่เกินสองชั่วโมง”

“ฉันนอนรออยู่ห้องดีกว่า”

“ไม่ไปโกรธ”

“หืม”

ในที่สุดซารอสก็ต้องยอมทำตามคำขอร้องกิ่งคำสั่งก่อนจะหันมา
มองใบหน้าหวานที่แหงนมองดวงจันทร์สีเหลืองนวล

“เห็นพระจันทร์แบบนี้แล้วนึกถึงสมัยเด็กที่เราไปนอนนับดาวด้วย
กันเลยเนอะ นึกแล้วก็ไม่น่าโตเลย”

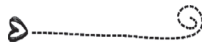
ซารอสมองตามสายตาทที่เหม่อมองไปบนท้องฟ้ากว้างใหญ่ เห็นดาว
กลุ่มเล็กๆ ก็นึกถึงตอนที่เฮอร์นสั่งให้เขานับดาวจนเธอผล็อยหลับไป

“ถ้าเป็นไปได้ฉันก็ไม่อยากโตเหมือนกัน”

“กลับถึงห้องแล้วไปนอนดูดาวกันใหม่ ฉันอยากนอนฟังแก่นับดาว
มันเพลินดี”

ชายหนุ่มเงียบงันไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมามองเลี้ยวหน้านวลแล้ว
คลายยิ้มบางๆ

“ฮืม”

“ไอ้เปรม! แกส่งลูกหว่ามาหาฉันทำไม”

พอรถสปอร์ตคันสวยเลี้ยวเข้ามาจอดในรั้วบ้านสองชั้นบนเนื้อที่
เกือบแปดร้อยตารางวา พระเอกหนุ่มที่โหมงานมาแบบข้ามวันข้ามคืนก็
ถึงกับโวยลั่นบ้าน เมื่อพบลูกสาวลุงจอม หัวหน้าคนงานสวนยางที่บ้านนี้
บั้นจิมปั้นแจ้อยู่ในห้องนั่งเล่น แถมเจ้าหล่อนยังลอยหน้าลอยตาบอกเขาว่า

“นายหัวส่งลูกหว่ามาคุม...เอ๊ย มาดูแลนายภูคะ ขออย่าว่าดูแลตลอดเวลา รวมถึงให้นอนเฝ้าหน้าห้อง ตามไปกองถ่าย ตามไปทุกที่ที่คุณจะไปด้วยคะ”

คำพูดนั้นทำเอาควันออกหู หัวใจเต้นกระหน่ำ จนต้องล้วงโทรศัพท์ขึ้นมากดโทร.หาเปรมรัชผู้เป็นพี่ชายฝาแฝดอย่างไร

“ก็ตามที่ลูกหว่ามันบอกนั่นแหละ”

เปรมรัช หรือนายหัวเปรมบอกเสียงเรียบ เมื่อต้องพยายามรักษากฎบางอย่างเอาไว้แน่นอนในฐานะพี่ใหญ่ของตระกูล

“ไอ้เปรม!”

“คุณอย่าสั่ง แล้วฉันก็เห็นด้วยว่าควรส่งลูกหว่าไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ปีหน้าซะเลย ช่วงนี้ระหว่างรอเรียนก็ให้ไปทำงานหาประสบการณ์กับแกก่อน”

นอกจากนี้นายหัวหนุ่มผู้ไม่เคยขัดใจน้องชายเลยสักครั้งยังตัดสินใจเด็ดขาดว่าควรจะทำจริงกับเรื่องนี้เสียที เพราะไม่อย่างนั้นไม่วันใดวันหนึ่งภูติษก็อาจจะผลไปไกลไปกับผู้หญิงคนอื่นจนถอนตัวไม่ขึ้น

แล้วถ้ามันถอนตัวถอนใจไม่ขึ้น คนที่ต้องลงไปแก้ไขปัญหาก็ต้องเป็นเขาอยู่ดี!

“แต่ฉันไม่ใช่รักโทษนะเว้ย แล้วไอ้หว่ามันก็เป็นผู้หญิง จะให้มาอยู่กับฉันได้อย่างไร แม่บ้านก็มาเข้าเียนกลับ” ภูติษพยายามให้เหตุผลที่คิดว่าเป็นงานเป็นการที่สุด ในใจแทบลุกเป็นไฟ ก่อนจะได้รับคำตอบที่ทำเอาต้องหลับตาลงอย่างพยายามตั้งสติ

“ก็แล้วไอ้ลูกหว่ามันเป็นใครล่ะ”

“ก็เป็นลูกลุงจอมลิวะ!” พระเอกหนุ่มสะบัดเสียงซุนคลัก พร้อมกับปรายตามองเด็กสาววัยสิบเจ็ดที่นั่งมองเขาตาใสแวววอยู่ข้างโซฟา

คนเป็นพี่น้องกันไปสักพัก ก่อนจะลดเสียงลง เขาเองก็ไม่ได้อยากบิบน้องชายด้วยวิธีนี้หรอก แต่ภูติษเองก็ควรรู้ว่าตัวเองมีพันธะใครอยู่

เบื้องหน้าบ้าง

“รู้แล้วจะโวยวายทำไม มีธุระแค่นี้ใช่ไหม ฉันจะได้ไปลงเรือ จะไปนอนเกาะ” เกาะที่ว่าก็คือเกาะส่วนตัวของครอบครัววิสระราชพฤกษ์ที่เป็นมรดกตกทอดมาจากปู่ทวดซึ่งเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในอดีต แล้วตอนนี้เองที่คนเป็นน้องถอนหายใจเฮือกๆ อย่างยอมรับชะตากรรม

คงหนีไม่พ้นแล้วจริงๆ

“เออ”

ว่าจบก็ดวงสายอย่างกระแทกกระทั้น หลังจากนั้นก็หมუნตัวไปยังบันไดชั้นที่สองแทนที่จะเลี้ยวไปห้องครัวอย่างที่ตั้งใจ อย่าว่าจะกระเดือกอะไรลงคอเลย แม้แต่น้ำเปล่าเขาก็กินไม่ลง แต่พอเดินไปสักพัก เกาตะคุ่มเล็กๆ ที่ตามมาประชิดตัวก็ทำให้ต้องหันขวับไปมองอย่างเอาเรื่อง ทำเอาคนเบรกไม่ทันหัวกระแทกกล้ำมท้องแน่นหนึ่มเต็มเปา!

“จะตามมาทำไม!”

“ก็นายหัวสั่งไว้ว่าให้ลูกหว่าตามไปปรนนิบัตินายภูกุทุกฝีก้าว แล้วต่อไปนี่ก็ไม่ต้องให้แม่บ้านเข้ามาทุกวันแล้ว ให้มาอาทิตย์ละสองวันพอนอกนั้นลูกหว่าจัดการเอง” คิกมล หรือลูกหว่ามองคนที่ตนเองคุ้นเคยมาแต่เล็กแต่น้อยตาปริบๆ ไม่เข้าใจว่าภูกุดิษจะหัวเสียทำไม เธอแค่ตามมารับใช้... ไกลลัด ไม่ได้มาสร้างความเดือดร้อนให้เสียหน่อย

แต่ถึงอีกฝ่ายจะอาละวาดพาดวงพาดางเหมือนตอนกลับไปบ้านใหญ่ คิกมลก็พร้อมจะสู้ไม่ถอย ใครล่ะจะปฏิบัติเธอการมาเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยที่เมืองกรุง แถมเปรมรัชยังอนุญาตให้เธอเลือกมหาวิทยาลัยได้ตามต้องการ แล้วยังบอกอีกว่าถ้าดูแลน้องชายเขาดีไม่มีบกพร่อง นายหัวหนุ่มจะเปย์รถเก่งให้อีกคัน!

“ฉันจะไปอาบน้ำ!”

“ลูกหว่าก็จะไปเตรียมผสมน้ำอุ่น หาผ้าเช็ดตัว บีบยาสีฟัน...”

“เออ! อยากทำอะไรก็ทำ แล้วก็ชนที่หลังที่นอนมานอนปลายเตียง

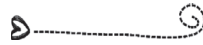

ฉันเลยก็แล้วกันนะ เพื่อฉันจะละเมอลงไปทับแก!”

พูดจบก็หันหันขึ้นไปยังชั้นสอง ปลายเท้าที่เหยียบย่ำไปบนพื้นไม้ปาร์เกต์บ่งบอกถึงความอารมณ์เสียขั้นรุนแรง แล้วดวงตาซึ่งดูที่ถลิ่งใส่คนตัวบางก่อนไปก็ทำเอาสาวน้อยเลิกคิ้วอย่างงุนงง

“นายภูอารมณ์เสียอะไรวะเนี่ย ไม่เจอกันตั้งนาน ยังไม่เลิกอารมณ์เสียอีกหรือไง เฮ้อ! ที่เวลาอยู่กับคนอื่นนี่ละมุนเชียว สองมาตรฐานชัดๆ ซิ!”

“ห้ามหลับเด็ดขาดนะไอ้แอ้”

คุณหมอซารอสใช้ปลายนิ้วสะกิดเตือนช่วงเอวของคนที่อยู่ใ้อ้อมแขนใหญ่ พร้อมกับก้มดูอย่างอ่อนอกอ่อนใจ

“ยืนตรงๆ ด้วย”

จริงอยู่ที่เอริณไม่ใช่สาวนักดื่ม ไม่ชอบเที่ยวกลางคืน ทั้งที่เพื่อนฝูงส่วนใหญ่เป็นสายปาร์ตี้ทั้งนั้น แต่ไม่รู้ทำไม พอเพื่อนรักบินมาเที่ยวหาที่ไร ก็จะต้องลากันออกมานั่งดื่มทุกที แล้วคนที่ดูจะ ‘หึงตัว’ กับการกระดกไวน์เข้าปากจะดื่มเพลินไปหน่อยจนเมาแเอ้

คืนนี้ก็เช่นเดิมที่เอริณเมาจนหมดสภาพ เอียงซบไปหน้าก้นบอกร้างอย่างง่วงงุนเต็มที

“ก็ตรงแล้วเนี่ย ตรงกว่านี้ก็ไม่บรรทัดแล้วใหม่ไอ้หมอ!” มิวายที่คนเมาจะไวววยเสียงซุ่น ทั้งที่กว่าจะพูดออกมาได้แต่ละคำเหมือนจะหนีควนอยู่นาน

“เออ ตรงก็ตรง ไปๆ ลิฟต์มาแล้ว” กว่าชายหนุ่มจะดันหญิงสาวเข้าไปในลิฟต์แก้วได้ก็เล่นเอาแทบขาดเหงื่อ เพราะนอกจากคนเมาจะฝันตัวไม่ยอมเดินแล้ว ยังเอียงกระแท่เร่งจนเขาต้องเปลี่ยนมายืนซ้อนแผ่นหลังไว้ ด้วยกลัวว่าเธอจะล้มตึงลงไป

“ซารอส”

“หืม”

“ตาจะปิดแล้วอะ”

“เออ อีกนิดเดียว ถ่างไว้ก่อน ถึงรถค่อยหลับ”

รถที่วาก็คือพอร์ชคันโปรดที่แอรินลงทุนควักเงินก้อนใหญ่หุ้กับซารอสที่เห็นดีเห็นงามไปกับการซื้อรถในฝันมาครอบครองของสาวเจ้า เพราะตัวเองจะได้มีรถไว้ใช้เวลามาเมืองไทย ส่วนรถเอสยูวีของแอรินก็ไว้ใช้เวลาไปทำงานหรือไปเที่ยวต่างจังหวัด

“อยากกินอะไรร้อนๆ” มิวายที่คนเมาจะหิวขึ้นมาอีกรอบ เพราะตั้งแต่ดูหนังเสร็จก็แทบจะไม่ได้แตะอะไรเลย นอกจากนั่งจิบไวน์สลับกับคุยจ้ออย่างเมามั่น แล้วตอนนี้เธอก็อยากได้เครื่องดื่มเย็นๆ สักขวดมาดื่มกันแข็ง

“เอ๋มร้อยสักขวดก็ดี”

“เดี๋ยวแวะโตะรุ่งให้” ว่าแล้วก็ปรายตาลงมองคนตัวเล็กที่เงยหน้าขึ้นมองตาปริบๆ วินาทีหนึ่งคล้ายจะเห็นแววจ้วเงีย ก่อนจะถูกลมพัดด้วยดวงตาเป็นประกาย

“มองหน้าฉันแบบนี้ ปวดฉี่หรือไง”

“ปวดฉี่บ้านแกดิ ฉันแค่กำลังคิดว่าถ้าต่อไปเราไม่ได้มากินเหล้าด้วยกันแบบนี้แล้วมันจะเป็นยังไง แกรับปากได้ไหมว่าจะไม่ทิ้งฉันไปไหน”

นอกจากจะพร่ำเพ้อไปเรื่อยเปื่อยแล้ว ผู้หมวดสาวที่ ‘มโน’ เก่งขั้นสุดยอดยังนึกไปถึงเวลาที่ไกล้งวดเข้ามา ใครจะเชื่อว่าสาวหัวสมัยใหม่อย่างเธอจะโอนอ่อนไปกับคำขอร้องกึ่งบังคับของบุพการีทั้งสองที่เชื่อเรื่องดวงชะตาแบบเข้ากระแสเลือด

“ถ้าปู่ไม่เห็นเอ็นเป็นฝั่งเป็นฝากับคนดีๆ มีเหลนชายสักคนไว้สืบสกุล ปู่คงตายตาไม่หลับ ยิ่งแม่หม่อมทำนายว่าเอ็นจะได้เจอคู่ที่ตอนอายุยี่สิบเจ็ด ปู่ก็ยังมีความหวัง ถ้าล่วงเลยไปกว่านี้ ข้าก็กลัวว่ามันจะเป็นเหมือนคำนาย ข้ากลัวจริงๆ นะไอ้แเอ้ เอ็งรับปากได้ไหมว่าจะไม่ทำให้ปู่ต้องรอแก้ว ปู่อยากเห็นเองมีคนดูแลจริงๆ”

คิดแล้วก็ใจหายอย่างบอกไม่ถูก หัวใจเหมือนจะถูกบีบรัดอย่างรุนแรง

หรือว่าเธอจะใจหายกับการมีใครมายื่นข้างกายแทนที่ผู้ชายที่ผูกพันกันมา
ครึ่งชีวิต

“พูดอย่างกับว่าเรากำลังจะตายจากกัน”

เสียงนั้นต่ำลึกลงอย่างที่ไม่เคยต่ำมาก่อน ดวงตาอ่อนแสงฉายแววเย็นๆ
ในลึยววินาที ก่อนจะเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อคนในอ้อมอกเอียงตัว
เข้ามาซบปากกว้างอย่างแนบชิด...

กรุณากลิ่นความสวอลอยวนอยู่ใกล้จมูก เนื้อนุ่มเบียดชิดกับลอนกล้ามเนื้อ
แข็งแรง ขาเรียวยาวหนึ่งสอดเข้ามาระหว่างท่อนขาใหญ่อย่างไม่ตั้งใจ ทำเอา
คนที่กระดกเหล้าเข้าปากไปเกือบค่อนขวดกั๊กกรามแน่นจนเห็นเส้นเลือด
ปูดโปน บางอย่างตื่นตัวติดผิวง่ายๆไม่มีอะไรมาเหนี่ยวรั้งได้เลย

“ไอ้บ้า ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นน่ะ”

“หรือแกอยากมีผิว...ใหม่”

คำพูดนั้นทำเอาคนเมานิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะขยับปากบอกเสียง
ยานคาง

“ถ้าฉันมีผิวใหม่...ผิวงคงไม่อนุญาตให้ออกมาดินเนอร์กับผู้ชายอื่น
หรอก ถึงจะเป็นเพื่อนก็เหอะ แล้วต่อไปก็คงต้องลาออกไปเลี้ยงลูกอยู่
กับบ้าน เพื่อนฝูงคงหายไปทีละคนสองคน รวมทั้งแกด้วย”

“แกแน่ใจหรือว่าอยากมีใครจริงๆ”

“...”

คนไม่รู้เรื่องรู้ราวพยักหน้าเออออห่อหมก เสียงยานคางพอๆ กับ
ร่างโง่งงงนที่เกลือกไบน้าลงกับปิ่นไพล่ตั้งตรง

ขณะที่คนฟังสุดหายใจเข้าลึกราวกับพยายามสะกดกลิ่นอาการ
บางอย่างที่อยู่เหนือการควบคุม โดยเฉพาะเมื่อมาได้ยินคำว่าผิวซัดเต็ม
สองหู

“แล้วแกเลี้ยงใครไว้ ซุปตาร์นั้นนะหรือ”

“ได้ก็ดี ฉันก็ไม่เห็นว่าคุณภูติจะเสียหายอะไร หล่อก็หล่อ ทัศนคติ

ก็ดี แล้วเขาก็เคยเป็นนักเรียนนอก คงไม่ได้ถือสาเรื่องสุดๆ ซึ้งๆ อะไร
เทือกนั้น...อ้อ!”

คนเมาพำพรธนาไม่ทันจบ เสียงหวานก็ถูกกลืนหายไปในกลีบปาก
สีชมพูเข้มที่แสบลงมาอย่างรวดเร็ว...ไม่ใช่แค่รวดเร็ว แต่มันยังรุนแรง
เสียจนคนไม่ตั้งตัวต้องยกมือขึ้นจับแขนใหญ่ไว้แน่นราวกับกลัวว่าตัวเอง
จะหลุดฮวบลงไปกองกับพื้น

“อ้อ!!”

